

РЕШЕНИЕ

№ 1820

гр. София, 21.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 09.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **12774** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл.

1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Делото е образувано по искова молба на [фирма] с ЕИК[ЕИК], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 5, ап. 15, чрез адвокат Р. Х. срещу Националната Агенция за Приходите.

В исковата молба се твърди, че дружеството е претърпяло имуществени вреди вследствие на издадено наказателно постановление № F360019/05.12.2017 г. от заместник-директора на ТД на НАП, [населено място], с което на дружеството е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3000 лв.

С решение № 5542 от 15.10.2018 г., по н.а.х.д. на Районен съд, [населено място] НП е отменено.

С окончателно решение № 206 от 04.02.2019 г. по к.н.а.д. № 634/2018 г. на Административен съд, [населено място], решението на първоинстанционния съд е отменено, като размерът на наложеното наказание с наказателно постановление № F360019/05.12.2017 г. е намален на 500 лв.

Претендира се присъждане на сумата от 750 лева, представляваща платено адвокатско възнаграждение за съдебното обжалване на наказателно постановление № F360019/05.12.2017 г. и процесуално представителство пред двете съдебни инстанции, ведно със законната лихва, считано от 04.02.2019 г. до окончателното изплащане на сумата.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, ищецът, редовно

призован, се представлява от адвокат Х., която поддържа исковата молба.

Ответникът - Национална агенция за приходите, се представлява от юрисконсулт Б., която оспорва исковата молба, по аргументи посочени в отговора на исковата молба. В дадения от съда срок не са представени допълнителни съображения в писмен вид.

Участвалият в производството по делото прокурор, като представител на СГП, изразява становище за основателност на предявените искове. По отношение на размера, следва да бъдат взети предвид събраните доказателства.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид направените в исковата молба твърдения, изразеното становище на пълномощника на ответника и това на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с наказателно постановление № F360019/05.12.2017 г., издадено от заместник-директора на ТД на НАП, [населено място], на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3000 лв.

С решение № 5542 от 15.10.2018 г., по н.а.х.д. на Районен съд, [населено място] НП е отменено.

С окончателно решение № 206 от 04.02.2019 г. по к.н.а.д. № 634/2018 г. на Административен съд, [населено място], решението на първоинстанционния съд е отменено, като процесното НП е потвърдено, но размерът на наложеното наказание с наказателно постановление № F360019/05.12.2017 г. е намален на 500 лв.

Видно от приетите без оспорване представените с исковата молба писмени доказателства, на 20.04.2018 г. между адвокат Р. Х. и [фирма] е сключен договор за правни услуги, съгласно който дружеството е упълномощило адвокат Х. да подаде жалба срещу наказателно постановление № F360019/05.12.2017 г. Уговорено е възнаграждение в размер на 400 лв., преведено по банков път на адвокат Х. на 24.04.2018 г. и на 02.07.2018 г. Последното обстоятелство се установява от представеното извлечение от сметката на адвокат Х. (л. 20-21).

На 08.11.2018 г. между адвокат Р. Х. и [фирма] е сключен договор за правни услуги, съгласно който дружеството е упълномощило адвокат Х. да изготви и подаде отговор на касационна жалба, подадена от ТД на НАП, [населено място] срещу решение № 5542 от 15.10.2018 г. по нахд № 411/2018 г. по описа на Районен съд, [населено място]. Уговорено е възнаграждение в размер на 350 лв., преведено по банков път на адвокат Х. на 09.11.2018 г. и на 28.12.2018 г., което се установява от представеното извлечение от сметката на адвокат Х. (л. 29-30).

Видно от мотивите на решението на РС, [населено място], по време на проведеното по делото съдебно заседание, [фирма] е било представлявано от лично от пълномощник, а в хода на касационното производство е подадено писмено възражение срещу жалбата до Административен съд, [населено място] от процесуалния му представител. По допустимостта на иска: При извършената проверка за допустимост на предявените искове, настоящият съдебен състав счита, че са налице положителните процесуални предпоставки, обуславящи правото на ищеца да иска от съда да се произнесе по предявения иск, с който съдът е сезиран. Към момента на постановяването на окончателното решение на Административен съд, [населено място] на 04.02.2019 г., в ЗАНН не е била предвидена възможност за присъждане на разноски, в съдебните производство по този закон. Такава възможност е била предвидена едва с изменението на чл. 63 от ЗАНН (ДВ, бр. 94 от 29.11.2019 г.).

Допустимостта на предявената от ищеца претенции се извежда от наведените в

исквата молба обстоятелства, а именно - че е неблагоприятно засегнат, претърпял е имуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от действието на измененото от Административен съд, [населено място] наказателно постановление, издадено от Заместник-директора на ТД на НАП, [населено място].

В хода на съдебното производство безспорно бе установено, че надлежен ответник в това производство, съобразно чл. 205 от АПК, е именно Националната Агенция за Приходите, тъй като това е юридическото лице, в чиято структура се намира административният орган издал отменения впоследствие от съда като незаконосъобразен административен акт, от който акт се твърди ищецът да е претърпял вреди. Следователно, предявеният иск е допустим за разглеждане в производство пред Административен съд-София град по реда на Глава XI от АПК.

Разгледан по същество, предявеният иск за обезщетение за причинените на дружеството имуществени вреди в резултат на изменено наказателно постановление № F360019/05.12.2017 г. е неоснователен.

Съображенията на настоящия съдебен състав за това са следните:

За да бъде уважен предявен иск за обезщетение за вреди, произтичащи от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на администрацията с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е необходимо да бъде установено наличието на кумулативно посочените в закона предпоставки, а именно: незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие на административен орган или негови длъжностни лица при и по повод изпълнение на административна дейност, настъпване на вреди от тях и причинно-следствена връзка между незаконосъобразния акт и вредоносния резултат. Съобразно нормата на чл. 4 от ЗОДОВ отговорността на държавата за вреди по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ може да бъде ангажирана само за имуществените и неимуществените вреди, които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица.

Анализът на събраните в хода на настоящото съдебно производство доказателства дава основание на съда да направи обоснован извод, че не е налице първата от изискуемите предпоставки за уважаване на предявения иск за обезщетение на претърпените от ищеца имуществени вреди. Настоящият съдебен състав намира, че е безспорно, че процесното наказателно постановление представлява властнически акт, издаден от административен орган, в рамките на неговата компетентност, който административен акт, макар да поражда наказателно-правни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност.

За да може санкционираното лице да търси обезщетение за причинени имуществени вреди, следва административният акт, в случая наказателното постановление да е изцяло отменено от съда. Частичното му изменение не може да бъде приравнено на отмяна, която би дала възможност за търсене на обезщетение за претърпени вреди.

В разглеждания казус не се установява незаконосъобразен акт по смисъла на чл. 1 от ЗОДОВ, във връзка с чл. 203 от АПК, който да е отменен по предвидения в закона ред. Наказателното постановление не е отменено, следователно налице е неизпълнение на законово задължение от страна на [фирма], което е обусловило реализирането на административно-наказателната му отговорност (в този смисъл е и последната практиката на ВАС, Решение № 775 от 31.01.2022 г. на ВАС по адм. д. № 7287/2021 г., III о., Решение № 7139 от 14.06.2021 г. на ВАС по адм. д. № 12899/2020 г., Решение № 11066 от 13.08.2020 г. на ВАС по адм. д. № 3545/2020 г., III о.,).

Като допълнителен аргумент, в подкрепа на изложените разсъждения може да изтъкне обстоятелството, че според новелата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (ДВ, бр. 94 от 29.11.2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс, т.е. относно присъждане на разноски законодателят препраща към разпоредбите на чл. 143 от АПК. Видно от ал. 1 на тази норма, когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. Граматическото и буквалното тълкуване на разпоредбата сочат, че жалбоподателят ще има право на разноски само при отмяна, но не и при изменение на административния акт.

Следователно при липса на първата от изброените по-горе задължителни предпоставки за реализирането на отговорността на държавата по чл. 1 от ЗОДОВ – наличие на незаконосъобразен административен акт, отменен от съда, предявения от [фирма] иск следва да бъде приет за неоснователен и да бъде отхвърлен.

На основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ предвид отхвърлянето на предявения иск, основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ.

Водим от горното, на основание чл. 203 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ искова молба на [фирма] с ЕИК[ЕИК], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 5, ап. 15, чрез адвокат Р. Х. срещу Националната Агенция за Приходите, за присъждане на обезщетение за имуществени вреди вследствие на издадено наказателно постановление № F360019/05.12.2017 г. от заместник-директора на ТД на НАП, [населено място], с което на дружеството е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3000 лв.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК] да заплати на Националната агенция за приходите на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, съразмерно на отхвърлената част от иска, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 12774 по описа за 2021 г. на Административен съд София - град.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.